

Photo Raw

Photo Raw is a magazine produced by an independent publisher, focusing on documentary photography, photojournalism and art photography. The primary objective of the magazine is to provide a platform for long photo essays and extensive photo reportages which have few opportunities to be published in the media today.

Photo Raw on itsenäisen kustantajan julkaisu, joka keskittyy dokumentaariseen valokuvaukseen, kuvajournalismiin ja taidevalokuvaan. Lehden ensisijaisena tarkoituksena on tarjota julkaisupaikka pitkille kuvasarjoille ja laajoille kuvareportaaseille, joille ei nykymediassa ole muuten juuri tilaa.

Editor-in-Chief | *Päätoimittaja*
Hannamari Shakya

Photo Editor | *Kuvatoimittaja*
Laura Vuoma

Managing Editors | *Toimituspäälliköt*
Antti Kirves, Susan Villa

Graphic Designer | *Graafinen suunnittelija*
Ville Koponen

Image Prepress | *Kuvankäsittely*
Jari Hämäläinen, Arsi Ikäheimonen, Jani Mahkonen

Sub-Editors | *Toimitussihteerit*
Kaisa Hilden, Ville Hänninen, Tiina Kirkas

Translator | *Kääntäjä*
Sami Sallinen

Contributors in this issue |
Avustajat tässä numerossa
Joonas Brandt, Jukka Gröndahl, Mikko Oranen, Perttu Saksa

Webmaster
Lauri Soini

Board of Editors | *Toimitusneuvosto*
Joonas Brandt, Markus Jokela, Antti Kirves, Tuomo Manninen, Johannes Romppanen, Aki Roukala,

Kimmo Räisänen, Merja Salo, Susan Villa

Address | *Osoite*
Photo Raw, Suvilahdenkatu 10 A,
00500 Helsinki, Finland
info@photoraw.org
www.photoraw.org

Sales and Marketing |
Myynti ja markkinointi
Hannamari Shakya
hannamari.shakya@photoraw.org
+358 44 524 7557

Publisher | *Kustantaja*
Soul Creations Oy

Print and Prepress |
Paino ja sivunvalmistus
Printon

ISSN 1797-0806

This magazine may not be reproduced in any manner, either in whole or in part, without the publisher's permission.

Tämän lehden osittainkin uudelleenjulkaisu tai kopiointi ilman julkaisijan lupaa on kielletty.

Member of the Finnish Periodical Publishers' Association.
Aikakauslehtien liiton jäsen.

Cover photo | *Kannen kuva*
Marion Lefebvre

Photo Raw #19 comes out
21 September 2012.
Photo Raw #19 ilmestyy
21. syyskuuta 2012.

NELLI

Behind the sensitive images is a woman who admits to being tough and violent – Nelli Palomäki.

Herkkien kuvien takaa löytyy kovaluontoiseksi ja väkivaltaiseksi tunnustautuva Nelli Palomäki.

PHOTOS PERTTU SAKSA TEXT ANTTI KIRVES

THE CONTRAST IS BEWILDERING. The portraits are timeless, quiet, sensitive, very still, and a little melancholic. The person behind them, **Nelli Palomäki**, 31, is something completely different – she laughs and talks a lot, loudly, and with the irresistible accent of her home town of Forssa in south-western Finland.

She is drinking a large glass of beer but says, with a little swagger, that “you can write two beers in the story if you want”.

Having recently completed a Master's Degree in London, funded by the Hasselblad Foundation, Palomäki is now spending more time in Finland. But having made her international breakthrough, this year will also involve a great deal of travelling. She has some joint exhibitions coming up and her own exhibitions in France, England and Denmark. There is also her ongoing project in a naval academy in Russia.

“Last year was mental but great. If I hadn't bought a house in the countryside, things would have fallen apart. When you're running around in exhibition openings and meetings there's not much time to think whether the laundry has been done. You just hope that there's still one pair of undies left. At home in Isnäs I can concentrate on clearing the snow and feeding the birds.”

The success has not gone to her head. “Of course I'm terribly thankful for everything that I have been given. But very often I'm still thinking that I haven't really deserved this, or whether something is going to be good enough. I'm still struggling with the same issues as five years ago, and my head is still the same mess. But I am braver. I have more self-confidence.”

Forssa

In the early 1990s Finland was suffering from a recession that bankrupted hundreds of compa-

nies, took away many people's homes and left thousands jobless. In Forssa, a traditional industrial town, the crash from the boom years of the 1980s was particularly harsh.

Palomäki drifted into the wrong crowd – a scene like something from one of her favourite books, **Larry Clark's Tulsa**.

“On a first date we would steal one car and get the petrol for it from the one parked next to it. I always used to watch as the gang was taking drugs. For me the hard drugs were not an interest. I'm always on the side of the weak. Maybe I thought that I could help somehow, that these people had potential. Quite quickly I realised there was nothing that could be done. A few young men died.”

Palomäki's youth taught her more than any school. But her developed sense of self-preservation came with a short temper.

“You had to know how to protect yourself a little and, in a way, how to be a tough cookie. You couldn't start crying when something happened. In many situations it's a fault, but a kind of strength too.”

People's stupidity and thoughtlessness still stir her into a rage sometimes. Like when someone thinks they are better than others, pushes into a queue or judges others.

“Sometimes I think that certain people deserve a punch in the face. In that sense I'm a very hard-nosed and violent person.”

Palomäki was 16 or 17 when she opened the culture pages of her student advisor's careers book. “Photographer,” she said and closed the book. That was that.

“I'm from a working class family. When my sister became a doctor, dad bought champagne and we had a huge party. When I got into the University of Art and Design in Helsinki, nobody bought even one bottle. Dad asked if I was going to sell my paintings at the Forssa market.”

Palomäki laughs.

“He’s stopped asking that now.”

Palomäki understands her parents’ concern and is grateful to them for not putting pressure on her. She says that she could not have been a commercial photographer because she lacks the skills, nerves and interest for it. Being a photographic artist in an industrial town would, on the other hand, have meant becoming a drug addict, alcoholic or unemployed – or all three together.

“I really think that I had the potential to be like that. Due to the tough upbringing from my dad, I’ve got this kind of ambitiousness where I can’t say that I’m tired, which can sometimes be a bad thing too. I always need to show that I can do this.”

But it wasn’t all tough love. In addition to her temperament and stubbornness, she also inherited her sense of humour from her father. His advice has got her through many situations.

“I’m really damn proud of those personality traits. Dad has worked hard at the expense of his own health and resources in order to secure our future. Daddy is the best.”

Fast forward to a high-class dinner party in France. While the rest of the entourage order deserts one fancier than the next, Palomäki takes a tequila, without lemon and salt. When it is ceremoniously brought to the table on an elegant plate, the others fall uneasily silent behind their minimalist chocolate cakes.

“There are these wonderful dinners where you try to work out what knife and fork to use. I get a feeling like, damn, let’s go out on the street and start shouting. For a long time I was ashamed of my background but a few years ago I started to understand that this is actually quite a cool thing.”

Panic

In senior high school Palomäki was diagnosed with panic disorder. When she was going home she would sometimes get half-way up the stairs and then go down before trying again. During her first months in London she had to get off the underground train at every stop and wait for the next one.

“It’s a feeling where if someone comes and touches me, I can instantly smack them in the face. A few friends know not to even look at me when I’m in that state. Then there are those who start hugging me and saying ‘Nelli everything is okay’. I count to three and start shouting ‘bloody get off me!’”

She has been in therapy for a long time and received medication. Sometimes the strong medicines have made her lose consciousness. The panic disorder has also left its mark on her photography. Approaching strangers is still difficult, although she also loves the encounters, the talking, the discussions.

“I’m completely neurotic when I’m taking pictures. I actually despise it, even more than being in front of the camera. Photography is

**"If I didn't have the panic disorder,
my images would not be like this. I think
that's where all the stillness comes from."**

just something that I have decided to do. It has to be performed, bringing things together from around me, keeping them under control.”

Her way of taking pictures comes from a feeling that she is on weak ground during the shoot.

“I feel like the subjects calm me down more than I calm them. If I didn’t have the panic disorder, my images would not be like this. I think that’s where all the stillness comes from. I have to take so much time for myself so that I dare to be there with the people.”

Palomäki has learned to live with her panic disorder. Ten years ago she decided that she would tell about her ailment every time she got to know a new person. The attacks decreased. She no longer needs to run away so often.

“People are always telling me that I am so sociable and loud. So maybe that’s the reason. But other people don’t understand it. They think that I just want to go for a coffee when I disappear. It was horribly embarrassing when I was young. Everyone else always looked so sharp and knew how to behave and I was just shaking. But when you realise that this is what life is going to be like and these things will happen, then suddenly the attacks aren’t so bad any more. It’s a big deal that you can laugh at yourself.”

Taking pictures

In Palomäki’s images the people are always looking into the camera. At first it was therapeutic, being the object of the gaze. She just had to manage to share the space with the subject. To stare and be stared at. Little by little the eye contact stayed in her work. Now when she is looking through frames, she automatically skips all the ones where the subject is looking somewhere else.

“I think it’s embarrassing to tell someone that ‘look over there now’. Why the heck should they? It’s not natural. I don’t say anything when I’m taking pictures. Since we are there, then we should be staring at each other. I do believe that the eyes are a mirror on the soul and you can see the most from them, especially if a person is quiet and still for a long time.”

Sooner or later everyone looks at the camera. Nobody can smile nicely for half an hour.

“That’s where the strange kind of being comes from. If the shooting takes too long, the mirror expression that people are always searching for changes into a psychological thriller. When you don’t say anything to people, they stay where they are.”

Palomäki does not have children but they appear in her images, although she says that she is a little afraid of them.

She thinks that children have the potential for anything but often they are photographed like dogs, told to sit down and do tricks.

“They move but are otherwise easy to photograph. They haven’t inflicted that self-loathing on themselves yet. Often they have more sense than we do and they are better at situations where words cannot be used. Maybe they have some strange strength that we have lost.”

Palomäki has been a sensitive person ever since she was little. She remembers details from her childhood, whereas her sister remembers the big picture.

“She remembers that we went swimming. I remember that on the beach some glass cut her foot and I wanted to lick the wound. I liked the taste of blood when I was small. It’s concrete: when there is a wound, it bleeds. Even now when I’m having a blood test, I sometimes ask if they can take a second tube.”

The photograph

Palomäki prefers not to call herself a photographer because even though everything in her life is related to photography, the actual shooting is only a small part of it.

She photographs people because nothing else interests her as much. A photograph as such does not really excite her.

“I like a sense of community and being with people, seeing what people are thinking and doing or how they approach others. I don’t know how I would manage alone. I’m a storyteller and also like other people’s wacky stories. It’s fun to share things with people.”

Photography is for her specifically portraiture: a concrete moment of time spent together, cooperation between two people that leaves both with something.

“I didn’t dare to say it for many years but I believe that I rob a little something from a person when I take their portrait. I own a piece of them and they have no influence over it. It is perverse but that’s what fascinates me about photography, in addition to failure and coincidence. That one person may never have been photographed before. That portrait might be the only one that remains.”

She is sad that the photograph has suffered from inflation. Being photographed used to be a big deal.

“There’s no need to bow in front of a photograph but it should be something amazing and special. Now it has become plastic, an object of everyday use. What images will remain with us when we get old?”

Palomäki’s phone starts ringing.

“Mum! I told you that I’m here being interviewed. Let’s talk later,” Palomäki fusses into the phone and rolls her eyes in mock annoyance, although in reality she is smiling.

“As soon as I come to Finland she calls three times a day, asking if I have already managed to buy a toilet brush. Of course it’s really lovely. I still call her sometimes and say ‘Mum, can you wake me up in the morning’. ■

”Piti osata vähän suojella itseensä ja

olla tavallaan kova tyyppi. Ei voinu alkaa

itkeä ku jotain tapahtuu.”

KONTRASTI HÄMMENTÄÄ. Nelli Palomäen muotokuvat ovat ajattomia, hiljaisia, herkkiä, pysähtyneitä ja vähän surumielisiä. Silti Nelli Palomäki, 31, nauraa tämän tästä ja puhuu kovaa, paljon ja aivan vastustamattomalla forssalaisella nuotilla.

Hän juo oluen, ison, mutta sanoo vähän rehvakkaasti, että juttuun voi laittaa vaikka kaksi.

Takana ovat Hasselblad-säätiön rahoittamat vuoden maisteriopinnot Lontoossa. Nyt Palomäki viettää enemmän aikaa Suomessa, mutta koska hän on lyönyt itsensä läpi kansainvälisesti, tästäkin vuodesta tulee reissamista. Tulossa on yhteisnäyttelyitä ja omat näyttelyt Ranskassa, Englannissa ja Tanskassa. Meneillään on myös projekti venäläisessä merijalkaväen koulussa.

”Viime vuosi oli sekopäinen, mutta mahtava. Jos mää en olis ostanu taloa maalta, hommat olis räjähtäneet käsiin. Avajaisissa ja tapaamisissa suhatessa ei paljon mieti, onko pyykit pesty. Toivoo vaan, että on vielä yhet alkkarit jäljellä. Kotona Isnäsissä voi keskittyä lumitöihin ja lintujen ruokintaan.”

Menestys ei ole noussut päähän.

”Totta kai oon hirveen kiittolinen kaikesta, mitä oon saanu. Mut kyllä mää tosi usein mietin, että en nyt olis ansainnu tätä tai että tuleekohan tästä tarpeeks hyvä. Ihan samojen asioiden kanssa sitä painii ku viis vuotta sitte, ja samanlainen sekamelska on pääkoppa. Oon kyllä rohkeempi. Luotan itteeni enemmän.”

Forssa

1990-luvun alun Suomi kärvisteli lamassa, joka kaatoi satoja yrityksiä, vei ihmisiltä koteja ja jätti tuhannet työttömäksi. Forssassa, perinteisessä teollisuuskaupungissa, pudotus 1980-luvun kultavuosista oli karu.

Palomäki ajautui vääriin ympyryihin. Meno oli kuin yhdessä hänen lempikirjoistaan, **Larry Clarkin** *Tulsassa*.

”Ensitreffeillä pöllittiin auto ja viereisestä siihen letkulla pensat. Kattelin aina vierestä kun porukka vetää huumeita. Mulle kovat huumeet ei ollu mikään intressi. Mää olen aina heikomman puolella. Ehkä mää ajattelin, että voin jotenkin auttaa, että näissä tyypeis-

sä on potentiaalia. Aika nopeesti siinä tajus, että ei oo mitään tehtävissä. Muutama jätkä kuoli.”

Nuoruus opetti enemmän kuin yksikään koulu. Itsesuojeluvaiston mukana tulivat nopeasti menevät hermot.

”Piti osata vähän suojella itseensä ja olla tavallaan kova tyyppi. Ei voinu alkaa itkeä ku jotain tapahtuu. Monessa asiassa se on häiriöks, mut on se sellainen vahvuuskin.”

Ihmisten tyhmyys ja ajattelemattomuus nostattavat välillä vieläkin raivon. Ollaan vähän parempia, ohitellaan jonossa ja arvostellaan muita.

”Joskus ajattelen, että vitsi, jotkut ihmiset ansaittee turpiin. Siinä mielessä mää oon hirveen kovaluontoinen ja väkivaltainen ihminen.”

Palomäki oli 16 tai 17, kun hän avasi opinto-ohjaajan kirjasta kulttuurisivut. ”Valokuvaa-ja”, hän sanoi ja sulki kirjan. Se oli sitten siinä.

”Mää olen työläisperheestä. Kun siskosta tuli lääkäri, iskä osti kuohuviiniä ja oli kauheet pileet. Ku mää pääsin TaiKiin, ei ostettu pullon pulloa. Iskä kysy, että myyksää sit niitä taulujas Vorssan torilla.”

Palomäki nauraa.

“Ei kysy enää.”

Hän ymmärtää vanhempiensa huolen ja on onnellinen siitä, että perhe ei painosta. Kaupallista kuvaajaa hänestä ei kuulemma saisi, sillä taidot, hermot ja mielenkiinto puuttuvat. Valokuvataiteilija taas olisi teollisuuskaupungissa tarkoittanut joko narkkaria, alkoholistia tai työtöntä – tai kaikkia yhdessä.

”Koen että mussa oli ihan oikeasti potentiaalia sellaiseksi. Iskän kovalla kasvatuksella on saanu sellasen kunnianhimon, et en voi sanoo et mää olen väsyny – mikä on joskus pahastakin. Pitää osottaa, et mää pystyn tähän.”

Ei se pelkkää kovaa kasvatusta ollut. Isältä periytyy temperamentin ja jääräpäisyyden lisäksi huumorintaju. Hänen opeillaan on selvitty monesta tilanteesta.

”Olen noista luonteenpiirteistä hiton ylpeä. Iskä on ihan omaa terveyttään ja voimavarojaan uhaten paiskinut hommia meidän lasten tulevaisuuden turvatakseen. Isi on paras.”

Pikakelaus eteenpäin. Ollaan Ranskassa hienoilla illallisilla. Muu seurue tilaa toinen toistaan prameampia jälkiruokia, Palomäki tequilan, ilman sitruunaa ja suolaa. Kun se tuodaan juhlallisesti hienolla lautasella pöytään, muut vaivaantuneesti hiljentyvät minimalististen suklaakakkujensa taakse.

”On hienoja illallisia ja koitat siinä olla, että mikä haarukka ja mikä veitsi. Mulle tulee sellainen olo, että perkele lähettää tonne kadulle huutaan. Mää häpesin pitkään omaa taustaa, ni, vorssalaisuutta ja työläisyyttä ja rempseyttä ja kielenkäyttöä, mut pari vuotta sitten mää aloin tajuta, että tää on oikeestaan aika hieno juttu.”

Paniikki

Lukiossa Palomäellä todettiin paniikkihäiriö. Kotimatka saattoi katketa portaiden puoliväliin, sitten oli palattava alas ja yritettävä uudelleen. Lontoossa hän joutui ensimmäiset kuukaudet hyppäämään metrosta jokaisella pysäkillä ja odottamaan seuraavaa.

”Se tunne on sellainen, että jos joku tulee ja koskee, voin lyödä turpaan välittömästi. Muutama ystävä tietää, että silloin ei edes katota mua. Sitten on niitä, jotka alkaa halata ja sanoa että ’Nelli kaikki on hyvin’. Lasken kolmeen ja huudan ’jumalauta irti musta.’”

Hän on käynyt pitkään terapiassa ja saanut lääkitystä. Joskus vahvat lääkkeet ovat vieneet tajun. Paniikkihäiriö on jättänyt jälkensä myös kuvaamiseen. Ventovieraiden lähestyminen on edelleen vaikeaa – vaikka toisaalta hän sitä rakastaakin: kohtaamisia, puhumista, keskusteluja.

”Mää oon ihan neuroottinen, kun kuvaan. Mää suorastaan inhoon sitä, jopa enemmän kuin kameran edessä olemista. Valokuvaus on vain jotain, mitä mää oon päättänyt tehdä. Se pitää suorittaa, kerätä asioita ympäriltään kasaan, pitää ne hallinnassa.”

Kuvaustapa on tullut siitä, että hän ei tunne olevansa vahvoilla kuvaustilanteessa.

”Musta tuntuu, että kuvattavat rauhoittelee mua enemmän kuin mää heitä. Jos mulla ei olis paniikkihäiriötä, mun kuvat ei olis tällaisia. Mää luulen, että siitä tulee se kaikki pysähtyneisyys. Mun täytyy ottaa niin paljon aikaa itelleni, että mää uskallan siinä ihmisten kanssa olla.”

Palomäki on oppinut elämään paniikkihäiriön kanssa. Kymmenisen vuotta sitten hän päätti, että kertoo vaivastaan heti kun tustuu uuteen ihmiseen. Kohtaukset vähenivät. Enää ei kovin usein tarvitse paeta.

”Mulle aina sanotaan, et säähän oot niin sosiaalinen ja äänekäs. No ehkä siinä on se syy. Mut ei toiset sitä ymmärrä. Ne ajattelee, et mää vaan haluun lähtee tiäkkö kaffelle kun lähden pois. Nuorena se on hirveen noloo. Kaikki muut näyttää aina niin särmältä ja osaa käyttäytyä ja ite vapisee vaan. Ku tajuaa, että tätä tää elämä ny on ja että näitä tulee oleen, niin yhtäkkiä kohtaukset ei enää okkaan niin pahoja. Se iso juttu on, että pystyy nauraan itelleen.”

”Jos mulla ei olis paniikkihäiriötä,
mun kuvat ei olis tällaisia. Mää luulen,
että siitä tulee se kaikki pysähtyneisyys.”

Kuvaaminen

Palomäen kuvissa ihmiset katsovat aina kameraan. Aluksi se oli terapiaa, olemista katseen kohteena. Tila oli vain kyettävä jakamaan kuvattavan kanssa, tuijottamaan ja olemaan tuijotettavana. Vähitellen katsekontakti jäi hänen töihinsä. Kun hän nyt käy läpi ruutuja, hän hyppää suoraan niiden yli, joissa kuvattava katsoo muualle.

”Musta on vaivaannuttavaa sanoa ihmiselle, että kattele nyt tonne. Hittoako se sinne kattelis? Eihän se oo luontevaa. Mää en puhu mitään kun mää kuvaan. Jos me siinä ollaan, toisiamme meidän kai sit pitää tuijottaa. Kyllä mää uskon, että silmät on sielun peili ja että niistä näkee eniten, varsinkin jos ihminen on pitkään hiljaa paikallaan.”

Ennen pitkää jokainen katsoo kameraan. Ei kukaan pysty puolta tuntia hymyilemään nätisti.

”Siitä se tulee se oudon kaltainen oleminen. Jos kuvaaminen kestää liian pitkään, se peili-ilme, jota ihminen aina etti, muuttuu psykologiseksi trilleriksi. Kun ihmisille ei sano mitään, ne jäävät paikalleen.”

Palomäellä ei ole lapsia, mutta hänen kuvissaan on – vaikka hän sanoo heitä vähän pelkäävänsä.

Hänen mielestään lapsissa on potentiaalia mihin vain, mutta usein heitä kuvataan kuin koiria, käsketään istumaan ja tekemään temppuja.

”Ne liikkuu, mutta muuten ne on helppoja kuvattavia. Ne ei oo vielä aiheuttanu itselleen sitä itseinhoa. Niillä on usein enemmän älliä ku meillä ja ne on meitä parempia tilanteissa, joissa ei voi käyttää sanoja. Ehkä niissä on jokin kummallinen vahvuus, joka me ollaan menetetty.”

Hän on itse ollut herkkä ihan pienestä. Hän muistaa lapsuudesta yksityiskohtia, sisko isoja kokonaisuuksia.

”Se muistaa, että käytiin uimassa. Mää muistan, että uimarannalla sillä meni lasi jalkaan ja mää halusin nuolla sen haavan. Mää tykkäsin veren mausta pienenä. Se on konkreettista: kun on haava, siitä tulee verta. Vieläkin pyydän välillä verikokeessa, että voidaanko ottaa toinenkin putkilo.”

Valokuva

Palomäki ei mielellään sano itseään valokuvaajaksi, sillä vaikka kaikki hänen elämässään liittyykin tavalla tai toisella valokuvaukseen, itse kuvaaminen on siitä vain pieni osa.

Ihmisiä hän kuvaa siksi, että hän ei ole mistään muusta yhtä kiinnostunut. Valokuva sinänsä ei häntä juuri innosta.

”Mää tykkään yhteisöllisyydestä ja ihmisten kanssa olemisesta: siitä, mitä ihmiset ajattelee ja tekee tai miten ne lähestyy toisia. En tiedä, miten selviäisin yksin. Mää olen ite tarinankertoja ja tykkään myös muiden älyttömistä tarinoista. On hauskaa jakaa asioita ihmisten kanssa.”

Valokuvaus on hänelle nimenomaan muotokuvausta: konkreettinen yhdessäolon hetki, kahden ihmisen yhteistyö, josta molemmille jää jotakin.

”Vuosiin en uskaltanu sitä sanoa, mut mää uskon että vähän ryöstän jotain toiselta kun otan muotokuvan, mää omistan palan hänestä eikä hän voi siihen vaikuttaa. Se on perverssiä, mutta se on se mikä mua kiehtoo valokuvassa, epäonnistumisen ja sattuman lisäksi. Välttämättä just sitä yhtä ihmistä ei oo kukaan ikinä kuvannu. Se muotokuva voi olla ainoa, mikä jää jäljelle.”

Häntä surettaa se, että valokuva on kärsinyt inflaation. Ennen kuvatuksi tuleminen oli iso juttu.

”Ei valokuvan edessä tarvii kumarrella, mutta sen pitäis olla ihmeellistä ja erityislaatuista. Nyt siitä on tullu muovia, käyttötavaraa. Mitä kuvia meille jää jäljelle ku me ollaan vanhoja?”

Palomäen kännykkä alkaa soida. ”Äiti! Määhän sanoin et mää oon tääl haastattelussa. Puhutaan myöhemmin”, Palomäki touhottaa puhelimeen ja pyörittelee silmiään muka närkästyneenä, vaikka oikeasti häntä hymyilyttää.

”Tuuppa Suomeen ni se soittaa kolme kertaa päivässä, että onksulla vessaharja jo hankittu. Onhan se aika ihanaa. Mää soitan sille joskus vieläkin, että äiti voikko herättää mut aamulla.” ■

WWW.NELLIPALOMAKI.COM